

Ο ΛΕΠΡΟΣ ΤΗΣ ΑΟΣΤΗΣ.

(Συνέχεια και τέλος Ἰδι Γεῦχος ΚΔ')

— Ἡ λεπτομερὴς ἐκθεσις τῶν ἐνασχολήσεων ἐνὸς αἰσίου καθὼς ἐγὼ θὰ εἶναι πολὺ μονότονος δι' ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ὅστις εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἑνὲς ἐνέργειαν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

— Ἀχ! ὀλίγον γνωρίζεις αὐτὸν τὸν κόσμον ὁποῖος ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωκε τὴν εὐτυχίαν. Συχνάκις ἀρχίζω κατ' ἐκλογὴν καὶ μεταξὺ τῶν ἰδεῶν μου ἵσως ἀναγορεύω περισσότερα ἀναλογία παρ' ὅπως στοχάζεσθαι περὶ τούτους ὁμολογῶ ὅτι ἡ παντοτινὴ ἐρημία μὲ τροφῆν καὶ δυσκολεύεται νὰ τὴν ἐνοήσῃ.

— Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κελλὶον του θὰ εὕρει ἐκεῖ τὴν ἀσφάλειαν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς τὸν ἐκτετατικῶν τούτων λόγων. Ὅποιος ἐργάζεται ποτὲ οὐκ εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν δυστυχὴς, καὶ τῆς ἰδέας τῆς ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀπόδειξις. Τὴν καλοκαιρίαν ἡ καλοκαίρια τοῦ κήπου καὶ τῆς πρασιάς μου μὲ ἐνασχολοῦντ' ὁλοκληρῶς τὸν χειμῶνα κατασκευάζω κἀνίστρα ἀποθήκας, βράπτω ἐπίσης τὰ ἐνδύματά μου καθ' ἑσπέραν δὲ μαγειρεύω μόνος τὴν τροφήν μου, ὅποιαν τὴν φέρουν ἀπὸ τοῦ νοσοκομείου, ἡ δὲ προσευχὴ μου εἶναι τῆς ὥρας ὅσας μοῦ ἀφίνει ἡ ἐργασία. Τέλος τῆς ἡμέρας ὁ χρόνος παρέρχεται καὶ, μετὰ τὴν πάροδόν τινος ἡσυχαστικῶν ἐξοικουθεῖ νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε πολὺ ἡσυχία.

— Αἶψα ἐπρεπε νὰ σοῦ φαίνεται.

— Τὰ δεινὰ καὶ αἱ λύπαι κἀμνον τὰς ὥρας νὰ φαίνονται μακρῆ, πλὴν τὰ ἔτη πετοῦν πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα. Ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχει πρὸς τοῦτο εἰς τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς ἀτυχίας ἀπόλαυσις ἡσυχίας, τὴν ὁποῖαν οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν νοοῦν νὰ γνωρίσωσι καὶ ἦτις θὰ εἶναι φανὴ πολὺ μοι κατ' ἐξοχὴν ἡ εὐχαριστήσις τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀναγωγῆς. Περνῶ ὀλοκληρῶς ἡμέρας τῆς καλοκαιρίας ἐπιπλέον εἰς αὐτὸ τὸ περιτείχισμα, ἀπολαμβάνων τὸν ἥλιον καὶ τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως. Ὅλαι αἱ ἰδέαι μου εἶναι τότε ἀτακτοί, ἀόριστοι. Ἡ θλίψις ἀναγορεύεται εἰς τὴν καρδίαν μου χωρὶς νὰ τὴν βαρύνῃ. Ἡ ἐπιθυμία μου πλανῶνται εἰς ταύτην τὴν παιδιὰν εἰς τοὺς βράχους οἱ ὅποιοι μᾶς περικυκλῶνται. Ἡ ἀνάμνησις ταῦτα θεάματα εἶναι τοιοῦτοτρόπως ἐντυπωσιακὰ εἰς τὴν μνήμην μου ὥστε ἀποτελοῦν, οὐκ ἀλλοίως εἶπεν, μέρος ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ πᾶσα θεοὶς εἶναι ἐν τῷ τῶν ὁποῖον βλέπω μετ' εὐχαριστήσιω; καθ' ἑσπέραν.

— Τοιοῦτόν τι ἐδοκίμασα συχνάκις καὶ ἐγὼ. Ὅταν εἴδω τὴν λυγρὴν μετὰ καταπλάκοναι καὶ δὲν εὐρίσκω εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐπιθυμῶ τὴν καρδίαν μου, ἡ

θέα τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀψύχων πραγμάτων μὲ παραρηγορεῖ. Ἐνασχολοῦμαι μὲ τοὺς βράχους καὶ μὲ τὰ δένδρα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ πλάσματα εἶναι φίλοι τοὺς ὁποίους μοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός.

— Μοῦ δίδεις θάρρος νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ ἐπ' ἐμοὶ τί γίνεται εἰς ἐμέ. Ἀγαπῶ μὲ τὰ σωστά μου τὰ ἀνεκτίμητα τὰ ὅποια εἶναι, ὅσως εἶπεν, οἱ σύντροφοι τοῦ βίου μου καὶ τὰ ὅποια βλέπω καθ' ἐκάστην. Δι' αὐτὸ καθ' ἑσπέραν, πρὶν τραβιχθῶ εἰς τὸν πύργον, ὑπάγω καὶ ἀποχαιρετῶ τοὺς βράχους τοῦ Ρουτόρ, τὰ σκοτεινὰ δάση τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Βερνάρδου καὶ τὸ ποικιλόχρουν ἐκλείπον φῶς τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ρέμ. Μολονότε ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπίσης καταφανὴς εἰς τὴν πλάσιν τοῦ ὄρους καὶ τοῦ σύμπαντος, τὸ μέγα θέαμα τῶν ὄρων καταπλήττει ἐν τούτοις περισσότερον τὰς αἰσθήσεις μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἰδῶ τοὺς ὑπερμεγέθεις ἐκείνους ὄγκους κεκαλυμμένους μὲ παντοτινοὺς πάγους χωρὶς νὰ μὴ δοκιμάσω θεησκευτικὸν θαυμασμόν. Πλὴν εἰς τὴν ἐκτεταμένην ταύτην εἰκόνα ἡ ὁποία μὲ περικυκλῶναι ἔχω θέσει τὰς ὁποίας ἀγαπῶ κατὰ προτίμησιν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ τούτων εἶναι ἡ ἐρημικὴ κατοικία τὴν ὁποῖαν βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Σαρβαντόδ. Ἐρημὸς ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, πλησίον ἐρήμου παιδάδος, δέχεται τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ ὀνότος ἡλίου. Μολονότε ποτὲ ἐκεῖ δὲν ὑπῆγα, αἰσθάνομαι ὅμως ἰδιαιτέρως εὐχαρίστησιν νὰ τὴν βλέπω. Ὅταν ἀρχίζω νὰ βραδυάζω, καθήμενος εἰς τὸν κήπον μου, προσηλώνω τὰ βλέμματά μου εἰς τὴν μεμονωμένην ἐκείνην κατοικίαν καὶ ἡ φαντασία μου ἐπ' αὐτῆς ἀναπαύεται. Ἐγινε τρόπος τινὰ δι' ἐμὲ ἰδιοκτησίαν μοῦ φαίνεται ὅτι συγκεχυμένη τις ἐνθύμησις μοῦ λέγει ὅτι ἐξῆτα ἐκεῖ ἄλλοτε, εἰς καιροὺς εὐτυχιστέρους τῶν ὁποίων ἡ μνήμη ἐξηλείφθη εἰς ἐμέ. Ἀγαπῶ πρὸ πάντων νὰ παρατηρῶ τὰ μεμακρυσμένα ὄρη τὰ ὅποια συγχέονται εἰς τὸν ὄριοντα μὲ τὸν οὐρανόν. Καθὼς τὸ μέλλον, οὕτως καὶ ἡ ἀπόστασις κἀμνει νὰ γεννᾷται ἐντὸς ἐμαυτοῦ τὸ αἰσθημα τῆς ἐλπίδος. Ἡ κατατεθλιμμένη καρδία μου πιστεύει ὅτι ἵσως ὑπάρχει γῆ πολὺ μεμακρυσμένη, εἰς τὴν ὁποῖαν, ἐν μελλούσῃ ἐποχῇ, θέλω δυνηθῆ νὰ γευθῶ τελευταῖον ἐκείνην τὴν εὐτυχίαν διὰ τὴν ὁποῖαν στενάζω, καὶ τὴν ὁποῖαν κρῦβρον ἐνστιγμα μοῦ παρουσιάζει ἀδιακόπως ὡς δυνατήν.

— Ἐπειδὴ ἔχεις ψυχὴν τοσοῦτον θερμὴν, καθ' ὑπερβολὴν βέβαια θὰ ἠγωνίσθης διὰ νὰ ὑποφέρῃς τὴν μοῖραν σου καὶ νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

— Ἦθελα σὲ ἀπατήσει ἂν σ' ἀφίνα νὰ νομίσῃς ὅτι πάντοτε ὑπέφερα τὴν τύχην μου. Ποτὲ δὲν κἀνώρθωσα νὰ αἰσθάνω τὴν αὐταπαρνήσιν ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἄλλοι ἀναχωρηταὶ ἐπιτυχῶς ἠσθάνθησαν. Ἡ πλήρης θυρία ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων διαθέσεων ἀκόμη δὲν ἐξετελέσθη. Ζῶ εἰς ἀένανσον πάλιν, καὶ τῆς θρησκείας αὐτῆς ἡ ἰσχυρὰ ἀντίληψις δὲν εἶναι πάντοτε ἰκανὴ νὰ καταστείλῃ τὰς ὁρμὰς τῆς φαντασίας μου. Αὕτη μὲ σύρει συχνάκις, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, εἰς ὅσα ἄν ἴδω τὸν χειμῶνα ἐπιθυμιῶν, αἱ ὁποῖαι μ' ἐπαναφέρουν